

1

Isabella Guerrero – ‘Iris’ voor haar vrienden en bridgeclubgenoten – liep met afgemeten passen tussen de palmbomen van Bayside Cemetery door. Hoog boven haar strekte zich een eindeloze bleekazuren hemel uit. Het was halfacht in de ochtend, rond de vijftwintig graden, en haar sandalen werden nat van de dauw die de grashalmen nog tooide. In haar ene hand had ze een tas, een echte Fendi, in de andere de riem waaraan Twinkle, haar pekinees, tevergeefs liep te trekken. Met voorzichtige stappen begaf ze zich tussen de graven en de coleusbeplanting door: nog maar drie weken geleden was Grace Manizetti, toen ze met tassen vol boodschappen uit de plaatselijke Publix kwam, haar evenwicht verloren en had haar bekken gebroken.

Het kerkhof was een halfuur geleden geopend en Iris had het rijk voor zich alleen. Dat vond ze prettig – het leek wel of het ieder jaar drukker werd aan Miami Beach. Zelfs hier, in Bal Harbour, aan de noordpunt van het eiland, was er meer verkeer dan ze zich herinnerde uit het New York van haar kinderjaren; waar zij woonde, aan Queens Boulevard, was het één ononderbroken verkeersopstopping geweest. En die afgrijselijke mall die ze een paar jaar geleden ten noorden van 96th Street hadden gebouwd, had het er alleen maar erger op gemaakt. En niet alleen dat: er begon ook een ietwat onguur soort volk vanuit het zuiden omhoog te kruipen, met hun bodega’s en *casa zus* en *tienda zo*. Goddank was Francis zo verstandig geweest een flat in Grande Palms Atlantic te kopen, pal aan het strand, Surfside, waar geen indringer zich waagde.

Francis. Ze zag zijn grafsteen liggen, de zerk een tikkeltje ver-

bleekt door de vele zon in Florida, maar het graf zelf keurig aan kant – daar zorgde zij wel voor. Twinkle, die voelde dat ze bijna op hun plek van bestemming waren, trok niet langer aan de lijn.

Wat had ze veel om Francis dankbaar voor te zijn. Sinds hij haar drie jaar geleden ontvallen was, was ze zich allengs bewuster geworden van haar erkentelijkheid. Hij was het geweest die de vooruitziende blik had gehad om de slagerij van zijn vader te verhuizen van New York naar de kust van Florida, in de tijd dat dit deel van Collins Avenue nog ingedut en betaalbaar was. Het was Francis geweest die het bedrijf in de loop der jaren zorgvuldig opgebouwd had, die haar had geleerd hoe de weegschaal en de kassa werkten, en de namen en kenmerken van de verschillende stukken vlees. En Francis had het juiste moment aangevoeld om de zaak te verkopen: in 2007, voordat de bodem onder de onroerendgoedmarkt uit geslagen werd. Dankzij de enorme winst die ze gemaakt hadden, konden ze niet alleen de flat in Grande Palms kopen (een jaar later, en voor een spotprijs), maar konden ze jarenlang als pensionado's een zwitserleven genieten. Wie had kunnen denken dat hij zo snel zou overlijden aan alvleesklierkanker?

Intussen had Iris het graf bereikt, en ze bleef even staan om van het uitzicht voorbij het kerkhof te genieten. Ondanks de drukte en het verkeer was het in zeker opzicht een kalme aanblik: de Kane Concourse die over de Harbor Islands naar het vasteland liep, de witte driehoekjes van zeilboten die over Biscayne Bay laveerden. En dat alles gedrenkt in warme, tropische pasteltinten. Het kerkhof was een oase van rust, met name in de vroege ochtenduren als Iris zelfs in maart, het toeristische hoogseizoen, een moment van bespiegeling kon doorbrengen bij het graf van wijlen haar echtgenoot.

Het vaasje kunstbloemen dat ze bij de grafsteen had neergezet stond een beetje scheef – ongetwijfeld als gevolg van de tropische storm van twee dagen geleden. Met protesterende knieën knielde ze op het graf. Ze zette het vaasje recht, diepte een zakdoek op uit haar tas, veegde de bloemen schoon en begon ze te rangschikken. Ze voelde Twinkle weer aan de lijn trekken, harder ditmaal.

‘Twinkle!’ zei ze bestraffend. ‘Foei!’ Francis had het een vre-

selijke naam gevonden, Twinkle – voluit Twinkle Toes – en had het hondje steevast Tyler genoemd, naar de straat waar hij als kind gewoond had. Maar Iris gaf de voorkeur aan Twinkle, en ze dacht niet dat Francis zich er na zijn heengaan nog aan zou storen.

Ze zette het vaasje vast door het een stuk de grond in te duwen, klopte op het gras eromheen en leunde achterover om haar werk te bewonderen. Vanuit haar ooghoek zag ze iets bewegen – misschien de beheerder, of iemand die net als zij een overledene kwam gedenken. Het was al bijna acht uur en Bayside Cemetery was natuurlijk wél het enige kerkhof op het hele eiland: ze kon niet verwachten het hele terrein voor zich alleen te hebben. Ze zou bidden, hetzelfde gebed dat Francis en zij altijd samen hadden opgezegd voordat ze naar bed gingen, en dan keerde ze terug naar Grande Palms. Om tien uur was er bestuursvergadering, en ze had het nodige te zeggen over de toestand van de beplanting bij de ingang van het gebouw.

Twinkle trok nog steeds halsstarrig aan de riem en stond nu ook te keffen. Ze gaf hem een standje. Dit was niets voor hem: normaal gedroeg het pekineesje zich heel behoorlijk. Behalve als hij het op z'n heupen kreeg van die afgrijselijke Russian Blue van 7B. Terwijl ze overeind kwam, haar gedachten al bij het gebed, maakte Twinkle van de gelegenheid gebruik om ervandoor te gaan. De riem glipte uit Iris' hand en met de lijn achter zich aan stootte hij al keffend weg over het natte gras.

'Twinkle!' zei ze boos. 'Kom ogenblikkelijk terug!'

De hond kwam abrupt tot stilstand bij een grafzerk in de volgende rij. Zelfs op die afstand kon ze zien dat de steen ouder was dan die van Francis, maar niet veel. Er lagen wat verse bloemen op het graf, en iets wat een handgeschreven briefje leek. Maar dat was niet wat Iris' aandacht trok: de helft van alle graven hier lag vol met bloemen en briefjes en allerhande memento's. Nee, Twinkle zelf deed vreemd. Zo te zien had hij aan de voet van de grafsteen iets gevonden waar hij bijzonder opgewonden van werd. Ze kon niet zien wat het was, want hij stond er met zijn lijfje voor, maar hij stond eroverheen gebogen druk te snuffelen en te likken.

'*Twinkle!*' Dit gaf geen pas. Iris wilde zeer beslist geen ophef

veroorzaken op deze plaats van rust. Had hij een oud hondenspeeltje gevonden? Had een kind iets van snoep laten vallen?

Het gebed zou moeten wachten tot ze de riem weer in haar hand had.

Ze propte de zakdoek in haar tas en beende mopperend op Twinkle af. Maar toen ze hem bijna bereikt had, greep het hondje zijn pas gevonden buit en rende weg. Met een mengeling van ontzetting en gêne zag ze hem verdwijnen in een bosje sabelpalmen.

Ze slaakte een zucht van ergernis. Francis had dit nooit goedgekeurd: hij vond altijd dat honden gehoorzaam moesten zijn. ‘Hinderlijke haarbal,’ zou hij gezegd hebben. Nou, Twinkle zou ervan lusten vanavond: hij kreeg géén Fig Newton bij zijn Purina.

In zichzelf mompelend liep Iris de kant uit waar ze haar hondje had zien wegrennen en bleef staan toen ze bij de palmen aankwam. Ze keek om zich heen. Twinkle was nergens te bekennen. Ze deed haar mond open om hem te roepen, maar bedacht zich – het was hier tenslotte wel een kerkhof. Het was al erg genoeg dat ze achter een ontsnapte hond aan moest. Bovendien had ze eerder iets of iemand zien bewegen, en dat bleek nu een groepje van drie mensen te zijn, twee meisjes en een man van middelbare leeftijd die in een halve kring bij het graf links van haar stonden. Ze kon nu echt geen scène maken.

En op dat moment zag ze iets vanuit haar ooghoek: Twinkle. Hij stond zo’n twintig meter verderop, waar het kerkhof eindigde bij het water, fanatiek te graven in een amaryllisperk. Het zand spatte alle kanten op.

Vréselijk! Iris klemde haar tas tegen zich aan en holde zo snel ze kon op haar hondje af. Twinkle was zo verdiept in zijn graafwerk dat hij niet merkte dat ze eraan kwam en zijn riem greep. Ze gaf een enorme ruk en verbouwereerd maakte hij een halve salto door de lucht. Maar hoewel hij bij zijn halsband weggesleurd werd, weigerde hij zijn prooi prijs te geven.

‘Foei!’ berispte Iris hem zo hard als ze durfde. ‘Stoute hond!’ Ze reikte naar wat het ook was dat Twinkle gevonden had om het tussen zijn kaken vandaan te trekken, maar hij ontweek haar. Het was iets ter grootte van een kleine voetbal, maar doordat het

onder het zand en kwijl zat, kon ze niet goed zien wat het was.

‘Laat los, hoor je me?’ Opnieuw stak Iris haar hand uit en ditmaal kreeg ze het ding te pakken. Twinkle gromde, maar ze wist dat hij niet zou bijten. Ze moest het ding gewoon los zien te peuteren. Maar de prooi was weerzinwekkend glibberig en hij hield zijn kaken stijf op elkaar geklemd. Er volgde een worsteling: Iris trok de hond naar zich toe, Twinkle verzette zich en zette zich met alle vier zijn poten schrap in het gras. Bezorgd keek ze om, maar de bezoekers bij het andere graf hadden haar niet gezien.

De strijd duurde bijna een halve minuut, maar uiteindelijk bleek het ding simpelweg te groot voor de kaken van het kleine hondje. Hij raakte zijn grip kwijt en na een laatste vastberaden ruk zag Iris kans het voorwerp uit zijn bek te trekken. Ze rechte haar rug en keek of het handvat van haar tas en de riem stevig om haar pols zaten – en zag toen dat ze met een stuk vlees in de hand stond. Tijdens de worsteling was er een kleverig, vaag roodgekleurd sap uit gelekt, dat nu aan haar hand en op Twinkles snuit zat. Maar het was een heel ongewoon stuk vlees, zag ze: taai, leerachtig. Haar eerste opwelling was om het vol walging te laten vallen, maar dan zou Twinkle het weer grijpen.

Terwijl Twinkle keffend op en neer sprong naar zijn buit, haalde Iris haar zakdoek uit haar tas en begon het gevonden voorwerp schoon te vegen. Wat deed dit hier in vredesnaam, zomaar op een graf?

Ze veegde de ene kant schoon en zag een korte, dikke rode buis verschijnen; het leek wel het uiteinde van een waterslang. Plotseling verstarde ze en bleef vol afgrijzen staan kijken. Ze was lang genoeg met een slager getrouwd geweest om precies te weten wat ze in haar hand had. Dit moest een droom zijn, een nachtmerrie. Dit kón niet waar zijn.

Het onwezenlijke gevoel duurde maar heel even. Met een kreet van afschuw liet ze het ding vallen alsof ze zich gebrand had. Meteen greep de hond het in zijn besmeurde bek en trok zich weer los. Triomfantelijk holde hij weg, met de riem achter zich aan fladderend. Maar Iris zag het niet. Er klonk een vreemd gesuis in haar oren en plotseling kreeg ze het vreselijk heet. Er dansten zwarte vlekken voor haar ogen. Het suizen werd harder,

en nog harder, en het laatste wat ze zag voordat ze bewusteloos op de grond neerzeeg waren de bezoekers van het andere graf, die haar kant uit kwamen hollen.

2

Met een natte handdoek rond zijn middel maar verder poedelnaakt zat Assistant Director in Charge Walter Pickett ontspannen in de sauna. Het was een grote ruimte, met twee rijen banken van red cedar, en er was maar één andere gebruiker, een jonge man – lang en gespierd, met de bouw van een zwemmer – vlak bij de deur. Pickett zelf was gaan zitten naast de emmer met water waarmee de temperatuur en luchtvochtigheid van de sauna konden worden gereguleerd. Pickett hield bij voorkeur te allen tijde zelf de touwtjes in handen.

Op de bank naast hem lag een blad papier in een plastic beschermhoes.

Hij wierp een blik op de thermometer aan de muur, moeilijk leesbaar door het vocht dat erop parelde: een behaaglijke vierenzeventig graden Celsius.

De sauna lag in het verlengde van de kledkamers en doucheruimte voor mannen, diep in het gebouw van de facilitaire diensten van de FBI aan Worth Street. ‘Facilitaire diensten’ bevatte niet alleen een aantal kantoren, maar ook een schietbaan en voorzieningen als een squashbaan, een zwembad en uiteraard deze sauna – en dat alles pal om de hoek van zijn kantoor aan Federal Plaza. Het was iets heel anders dan het spartaanse FBI-kantoor in Denver, waar hij tot drie maanden geleden special agent in charge was geweest.

Na de Academie had Pickett razendsnel carrière gemaakt; hij had zich onderscheiden bij de afdelingen Contraspionage en Fraude en bij Professionele Aansprakelijkheid. Maar van begin af aan had hij zijn zinnen gezet op deze baan: hoofd van de

vestiging New York. Dat was een van de hoogste posities bij de FBI, en de logische opstap naar Washington. Nu ging het erom, zijn mensen goed in het gareel te houden en flink te scoren met zaken die volop voor het voetlicht kwamen. En Pickett twijfelde niet aan zijn vermogen die beide doelen te bereiken.

Hij liet zich achteroverzakken tegen de muur en drukte zijn schouders tegen het hete hout. Hij voelde zijn poriën opengaan in de vochtige hitte. Heerlijk. Met half geloken ogen bleef hij zitten dagdromen. Pickett had het volste vertrouwen in zijn vaardigheden en ging zorgvuldig een aantal valkuilen uit de weg waarin hij een groot aantal andere getalenteerde agenten had zien belanden: hij was geen windbuil, geen onmiskenbare carrièremaker, geen slavendrijver. Een van zijn meest waardevolle posities was geweest bij de afdeling voor verhoor van belangrijke arrestanten, waar hij vlak na de Academie een paar waardevolle jaren had doorgebracht. Die leerperiode had hem, samen met zijn baan bij Professionele Aansprakelijkheid, een mate van psychologisch inzicht verschaft die je maar zelden zag bij een FBI-supervisor. Sinds die tijd had hij optimaal gebruikgemaakt van de opgedane kennis over het menselijk gedrag en de kunst van de overreding.

Toen hij de leiding had gekregen over het kantoor in New York had hij daar een chaos aangetroffen. Er heerste weinig enthousiasme voor het werk en het aantal opgeloste zaken lag onder het landelijk gemiddelde. Er zaten veel te veel mensen achter bureaus, de organisatie was topzwaar. Dat laatste probleem had hij opgelost door middel van een reeks overplaatsingen en door mensen met vervroegd pensioen te sturen. Van nature deed hij niet echt aan micromanagement, maar hij had de tijd genomen om naar alle afdelingen afzonderlijk te kijken, de meest veelbelovende personen te spotten en die promotie te geven – zelfs als ze daardoor een hogere rang kregen dan collega's die al veel langer in dienst waren. De nieuwe meritocratie had meteen vrucht afgeworpen: de efficiency was met sprongen vooruitgegaan. Ondanks zijn tijd bij Interne Zaken – als alle wetshandhavers koesterden ook FBI-agenten een grondig wantrouwen jegens mensen die daar werkten – had hij het respect en de loyaliteit van zijn ondergeschikten gewonnen. En nu was de vestiging

New York een goed geoliede, soepel draaiende machine. Zelfs het percentage opgeloste zaken was als vanzelfsprekend aan het stijgen. Hij had kans gezien de zaken ten goede te keren, en dat binnen één seizoen. Mooi werk, al keek hij er wel voor uit zich openlijk op de borst te slaan.

Maar er viel nog één kwestie te regelen. Een heikel punt inzake één bepaalde medewerker, een probleem dat nog uit de tijd van zijn voorganger stamde. Die situatie zou hij als laatste aanpakken.

In de loop der jaren had Pickett te maken gehad met de nodige lastige agenten. In zijn beleving waren dat ofwel onaangepaste eigenheimers of arrogante types die met een zwaarbeladen verleden kwamen aanzetten. Als hij niets aan zulke mensen had, aarzelde hij niet om ze naar de meest afgelegen plekken over te plaatsen – tenslotte hadden ze in Nebraska ook special agents nodig. Leken ze veelbelovend of hadden ze een indrukwekkende staat van dienst, dan was het een kwestie van heropvoeden. Dan haalde hij ze uit hun comfortzone, pootte ze in een onverwachte omgeving en gaf hun iets te doen wat ze nog nooit eerder gedaan hadden. Hij maakte duidelijk dat ze scherp in de gaten gehouden werden. Die techniek werkte prima bij verhoor van verdachten en bij onderzoek naar wangedrag van collega's – en bleek al even doeltreffend als er agenten met afwijkend gedrag teruggebracht moesten worden onder de vleugels van de FBI.

Als het dossier van deze bepaalde agent inderdaad het correcte beeld schetste, was dit een wel heel eigenzinnig type. Maar Pickett had zijn dossier bekeken – althans, de niet-vertrouwelijke delen – en had een programma opgesteld dat een eind moest maken aan dit probleem.

Hij keek op de klok: het was exact één uur. Als op een toneel-aanwijzing ging op dat moment de deur van de sauna open en kwam er iemand binnen. Pickett keek met bestudeerde nonchalance op en verslikte zich bijna. De nieuwkomer was lang en mager, en zo blond dat zijn keurig geknipte haar bijna wit leek. Zijn ogen hadden niet alleen de kleur maar ook de kilte en de ondoorgrondelijkheid van ijs. Maar hij was niet ontkleed met een handdoek rond zijn middel: hij had een onberispelijk zwart maatpak aan, het jasje dichtgeknoopt met daaronder een

gesteven wit overhemd en een fraai gestrikte das. Zijn schoenen (duur, handgemaakt) blonken. Pickett was even verbijsterd; de gedachten tolden door zijn hoofd, maar de meest prangende vraag die bovenkwam, was: *is die gast echt in dié outfit door de kleedkamers, de douche en het zwembad gewandeld?* Dat druiste tegen alle regels in, en hij kon zich amper indenken wat voor ophef de agent veroorzaakt moest hebben op zijn tocht naar de sauna.

De andere aanwezige in de sauna, bij de deur gezeten, keek op, fronste even verbaasd zijn wenkbrauwen en richtte toen zijn blik weer omlaag.

Pickett had zichzelf meteen weer in de hand. Hij wist dat deze agent de reputatie had bovenmatig excentriek te zijn. Daarom had hij ervoor gekozen hem niet alleen een nieuw soort opdracht te geven, maar die taak ook op een ongebruikelijke plek te bespreken. In zijn ervaring raakten mensen door ongebruikelijke situaties – een bespreking in een sauna, zonder kleren aan – van hun à propos, zodat hijzelf in het voordeel verkeerde.

Hij was benieuwd hoe het hier en nu zou gaan.

Voordat hij iets zei, pakte hij de houten lepel uit de emmer, vulde hem en goot het water uit over de saunastenen. Een weldadige dikke stoomwolk verspreidde zich door het vertrek.

‘Agent Pendergast,’ zei hij op neutrale toon.

De man in het zwart knikte even. ‘Meneer.’

‘Voorbij de douches liggen de kleedkamers. Als u misschien uw pak wilt uittrekken?’

‘Dat hoeft niet. De warmte bekomt me.’

Pickett nam zijn bezoeker van top tot teen op. ‘Gaat u dan maar zitten.’

Agent Pendergast pakte een handdoek van de stapel bij de deur, liep de sauna in, veegde de bank naast Pickett droog, vouwde de handdoek keurig op en nam plaats.

Pickett liet niets blijken van zijn verbazing. ‘Allereerst,’ begon hij, ‘wil ik u mijn medeleven betuigen met het overlijden van Howard Longstreet. Een fantastische directeur Inlichtingen, en naar ik begriep een soort mentor van u.’

‘De beste mens die ik ooit gekend heb. Op één na.’

Dat was niet het antwoord dat Pickett verwacht had, maar

hij knikte en hield zich aan zijn plan. ‘Ik was al een tijdje van plan u aan te spreken. Misschien kom ik bot over, maar hopelijk vergeeft u me dat.’

‘Jazeker. Bij het gebruik van taal, in tegenstelling tot dat van messen, werkt bothed het snelst.’

Pickett speurde Pendergasts gezicht af naar een teken van insubordinatie, maar diens blik was volslagen neutraal. Hij ging verder. ‘Het zal u beslist niet verbazen dat ik in mijn paar maanden als hoofd van het kantoor hier in New York het nodige over u gehoord heb – zowel officieel als officieus. Botweg gesteld: u hebt de reputatie een eenzame jager te zijn. Maar dan wel een met een uitzonderlijk hoog percentage opgeloste zaken op zijn conto.’

Pendergast neeg even het hoofd bij dit compliment, ongeveer zoals je licht naar je danspartner knikt voordat je een wals begint. Al zijn bewegingen waren, net als zijn spraak, afgemeten en hadden iets katachtigs, alsof hij een prooi besloep.

Nu kwam de keerzijde van het compliment. ‘U hebt echter ook een van de hoogste percentages van verdachten die nooit voor de rechter komen omdat ze, zoals dat officieel heet, “om het leven kwamen tijdens het onderzoek”

Weer een wellevend knikje.

‘Directeur Longstreet was niet alleen uw mentor, maar ook uw beschermengel bij de FBI. Als ik het goed begrijp, heeft hij gezorgd dat u nooit voor een enquêtecommissie hoefde te verschijnen. Hij verdedigde uw onorthodoxe handelwijzen en schermde u af tegen represaillemaatregelen. Maar nu Longstreet er niet meer is, weet de directie niet goed wat te doen – met betrekking tot u, dan.’

Pickett had verwacht tegen deze tijd een zekere mate van bezorgdheid te zien in de blik van de agent. Maar nee. Hij reikte naar de lepel en goot meer water over de stenen. De temperatuur in de sauna steeg tot boven de tachtig graden.

Pendergast trok zijn das recht en sloeg een been over het andere. Hij leek niet eens te zweten.

‘Kort gezegd: we hebben besloten u de ruimte te geven om verder te gaan met waar u het best in bent: psychologisch onorthodoxe moordenaars opsporen, en dat met de methodes die

u in het verleden succes opleverden. Maar wel met een paar caveats, uiteraard.’

‘Uiteraard,’ beaamde Pendergast.

‘En dat brengt ons bij uw volgende taak. Eerder vanochtend is er een menselijk hart gevonden op een graf in Miami Beach. Het graf was van Elise Baxter, die zichzelf elf jaar geleden met een beddenlaken heeft gewurgd in Katahdin, Maine. Op het graf...’

‘Waarom is die mevrouw Baxter begraven in Florida?’ onderbrak Pendergast hem op belangstellende toon.

Pickett zweeg even. Hij hield er niet van onderbroken te worden. ‘Ze woonde in Miami. Ze was op vakantie in Maine. Haar familie heeft het stoffelijk overschot laten overbrengen voor teraardebestelling.’ Hij wachtte even om te kijken of er meer commentaar zou volgen en pakte toen het blad papier in het plastic hoesje. ‘Op het graf lag een briefje. Daarin stond – hij keek even op het papier – “Beste Elise, het spijt me wat je overkomen is. De gedachte hoe je hebt moeten lijden heeft me jarenlang gepijnigd. Ik hoop dat je dit geschenk aanvaardt, samen met mijn oprechte verontschuldigingen. Laat ons gaan dan, jij en ik... er zijn er meer die op geschenken wachten.” Was getekend, de Hartendief.’

Pickett zweeg even om dit te laten bezinken.

‘Bijzonder attent van de heer Hartendief,’ merkte Pendergast op na even te hebben gezwegen, ‘hoewel het geschenk niet bepaald getuigt van goede smaak.’

Pickett kneep zijn bezwete ogen even samen maar kon nog steeds niet het geringste spoor van insubordinatie gewaarworden. Pendergast zat daar gewoon, volledig onaangedaan ondanks de hitte.

‘Het hart is rond kwart voor acht vanochtend gevonden door een bezoeker aan de begraafplaats. Om halfelf is zo’n vijftien kilometer ten zuiden van de vindplaats, in een bosschage aan Miami Beach Boardwalk, het stoffelijk overschot aangetroffen van een vrouw. Haar hart was uit haar lichaam gesneden. De politie van Miami Beach is nog bezig met het onderzoek ter plekke, maar één ding weten we al: het hart op het graf was afkomstig van het slachtoffer.’

Nu zag Pickett voor het eerst iets opflitsen in Pendergasts

ogen – een glinstering, als een diamant die naar het licht wordt gekeerd.

‘We weten niet of er verband is tussen Elise Baxter en de vermoorde vrouw. Maar het lijkt me duidelijk dat er iets moet zijn. En als die opmerking over “meer” inderdaad zo bedoeld is, konden er wel eens meer moorden volgen. Elise Baxter is in Maine gestorven, dus hoewel dat zelfmoord was, is het een misdrijf dat meerdere staten betreft, wat betekent dat wij erbij gehaald zijn.’ Hij legde het briefje weer op de bank en schoof het naar Pendergast toe. ‘U vertrekt morgenochtend vroeg naar Miami om de zaak te onderzoeken.’

Pendergasts ogen schitterden nog steeds. ‘Uitstekend. Werkelijk uitstekend.’

Picketts vingers grepen het briefje steviger beet toen Pendergast ernaar reikte. ‘Eén ding nog. U krijgt een partner mee.’

Pendergast verstrakte.

‘Zoals ik al zei, er zijn enkele caveats. Dit is de belangrijkste. Howard Longstreet kan u niet meer in bescherming nemen, agent Pendergast, of u veilig thuisbrengen als u de weg kwijt bent. De FBI kan uw opmerkelijke succespercentage niet negeren. Maar evenmin kunnen we de hoge sterftecijfers negeren die u op uw conto hebt. Dus krijgt u een partner mee, wat uiteraard normaal FBI-protocol is. Ik heb u een van onze beste jonge agenten toegewezen. U hebt uiteraard de leiding over het onderzoek, maar hij zal u bijstaan. Bij alles. Hij is uw klankbord en hij zal u... terugfluiten, indien nodig. En wie weet? Misschien blijkt u dat uiteindelijk wel een heel prettige regeling te vinden.’

‘Het lijkt me dat mijn dossier voor zich spreekt,’ zei Pendergast met datzelfde beschaafde, vooroorlogs aandoende stemgeluid. ‘Ik functioneer het best in mijn eentje. Een partner kan dat proces verstoren.’

‘U leek anders uitstekend samen te werken met die politiemans hier ter plekke, hoe heet hij ook weer... D’Agosta?’

‘Dat is iets heel anders.’

‘De collega die ik u toewijst is ook iets heel anders. Sterker nog: de opdracht staat of valt met hem. Ofwel u accepteert een partner, ofwel de zaak gaat naar iemand anders.’ *En dan laten*

we u ronddobberen tot u bakzeil haalt, dacht Pickett bij zichzelf.

Tijdens deze korte monoloog was Pendergasts blik veranderd: er lag nu een heel eigenaardige uitdrukking op zijn gezicht, een emotie die Pickett ondanks zijn lange psychologische ervaring niet kon thuisbrengen. Even was het stil, afgezien van de sissende saunastenen.

‘Ik vat uw stilzwijgen op als instemming. En dan moest u maar meteen kennismaken met uw nieuwe partner. Agent Coldmoon, mag ik u verzoeken?’

Bij die woorden stond de jonge man in de hoek op, trok de handdoek strakker rond zijn middel en kwam voor hen staan. Hij had een licht olijkleurige huid, nu overdekt met een waasje transpiratie, en fijne gelaatstreken. In zeker opzicht deed hij bijna Aziatisch aan. Met een uitdrukkeloos gezicht keek hij naar de twee mannen. Zoals hij daar stond, gespierd en pal rechtop, leek hij het schoolvoorbeeld van een special agent. Alleen zijn haar – gitzwart, aan de lange kant en met een middenscheiding – paste niet in dat plaatje. Pickett glimlachte inwendig. Een meesterlijke zet, zoals hij dit tweetal gekoppeld had. Pendergast zou niet weten wat hem overkwam.

‘Dit is special agent Coldmoon,’ zei Pickett. ‘Hij is al acht jaar bij ons en heeft zich onderscheiden bij de afdelingen Cybercriminaliteit en Crimineel Onderzoek. Zijn superieuren zijn vol lof over hem. Anderhalf jaar geleden heeft hij de FBI-onderscheiding voor Betoonde Moed gekregen voor zijn voorbeeldige werk tijdens een undercoveroperatie in Philadelphia. Het zou me niets verbazen als hij te zijner tijd evenveel medailles vergaart als uzelf. U zult merken dat hij snel leert.’

Agent Coldmoon hoorde deze loftuigen met een onbewogen gezicht aan. Pickett zag dat de vreemde blik in Pendergasts ogen plaatsgemaakt had voor een oprechte glimlach.

‘Agent Coldmoon,’ zei Pendergast, en hij stak zijn hand uit. ‘Het is me een genoegen.’

‘Insgelijks.’ Coldmoon drukte hem de hand.

‘Als u inderdaad over zulke uitmuntende geloofsbriefjes beschikt,’ vervolgde Pendergast, ‘zult u vast en zeker een wezenlijke bijdrage leveren aan wat naar het zich laat aanzien een uitermate interessant onderzoek zal worden.’